

Ana Galán

mondragó

CRIS DE DRAC

DRACS de les COVES

Il·lustracions de Javier Delgado

Estrella Polar

Ana Galán

mondragó

CRIES DE DRAC

DRACS
de les **COVES**

Il·lustracions de Javier Delgado

Estrella Polar

© del text: Ana Galán, 2017
© de les il·lustracions d'interior i de coberta: Javier Delgado Martínez, 2017
© de la traducció: Ricard Bonmatí, 2017
© Editorial Planeta, S. A., 2017
© de les característiques d'aquesta edició: 2017, Grup Editorial 62, s.l.u.
Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat
Primera edició: setembre del 2017
ISBN: 978-84-9137-327 -8
Dipòsit legal: B. 14.937-2017

Imprès a Espanya – *Printed in Spain*

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre és cent per cent lliure de clor i està qualificat com a **paper ecològic**.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

EL QUE HAVIA PASSAT FINS A LES HORES

A en Calet i als seus amics —la Maig, en Quasi i l’Arc— els havien encomanat una missió molt important i molt perillosa: recuperar els ous de drac que una banda de delinqüents havia robat de les incubadores de les dragoneres. Era una feina massa arriscada per a uns nois tan joves. L’Anton, el dragonaire, hauria preferit no encarregar-los una tasca com aquella, però sabia que ell havia de quedar-se vigilant les dragoneres i reparant els des-

perfectes que els lladres hi havien ocasionat. A més a més, perquè no s'estengués el pànic, era imprescindible que al possible ningú no s'assabentés del que passava fins que el pare d'en Calet, que era el nou alcalde de Samaradó, tornés de viatge.

Els lladres s'havien emportat vuit ous en total, i en Calet i els seus amics, gràcies a l'ajuda dels seus dracs, especialment de l'entremaliat Mondragó, ja havien aconseguit rescatar-ne quatre.

El primer que havien recuperat era un de drac de terra o compactiforme. De dins havia sortit un tímid dragonet de color blau que de seguida s'havia aferrat a en Quasi. I el noi en tenia cura des d'aleshores.

L'endemà, mentre en Quasi construïa a les dragoneres un dels seus invents, els companys havien anat a buscar els ous de drac de foc, que ja estaven a punt de

descloure's. I quan per fi els havien trobat a la ferreria i els duïen a les dragoneses, s'havien obert! I n'havien sortit dues cries mandibulades de color vermell que no paraven de grunyar i de barallar-se. I quan els nois ja arribaven a les dragoneses i creïen que havien acabat la missió, els lladres els havien parat una emboscada i els havien atacat. Després d'una forta baralla, un cop més el Mondragó havia aconseguit deslliurar-se dels enemics i havien pogut dur els dracs sans i estalvis a l'Anton.

Durant la cerca del quart drac, un misterimorf d'aigua, en Calet i la Maig havien anat a investigar al castell de l'exalcalde Wickenburg i l'havien trobat ocupat pels lladres, uns nois que anaven tots bruts i esparracats i que es comportaven com animals salvatges. Havien ficat l'ou de drac d'aigua al fossat, i quan n'havia sortit la cria, havien estat a punt

de menjar-se-la! Un dels nois de la banda, en Mofeta, havia descobert en Calet i la Maig amagats rere un arbre. Llavors els havia seguit i havia atacat en Calet, però ell el va vèncer. Tots dos joves van poder tornar a les dragoneres amb la cria de drac d'aigua i amb en Mofeta, que havien fet presoner. Tot i així, el final no havia sigut tan feliç com s'esperaven, ja que el dragonaire es va enfadar amb ells perquè l'havien desobeït i s'havien posat en perill, i va decidir que no els demanaria més ajuda.

Aconseguirien en Calet i els seus amics convèncer l'Anton perquè els deixés continuar la missió?

CAPÍTOL I

UNA COMPETICIÓ DE VOL

Era un fred dilluns de tardor i en Calet i els seus amics —en Quasi, l’Arc i la Maig— eren a l’escola, un castell emmurallat amb dues torrasses baixes i dues de més altes, on sovint es podia veure com el director observava el que passava. Un pont de fusta travessava el fossat que vorejava la fortalesa i donava a una plataforma de pedra que envoltava el gran edifici. En un dels costats del castell hi havia les dragoneres, que eren

les quadres on els alumnes deixaven els seus animals mentre eren a classe.

En Calet havia quedat allà amb els amics a l'hora d'esbarjo per decidir què farien amb la missió. Tots quatre havien passat el cap de setmana ajudant el dragonaire Anton a recuperar les cries de drac que aquella misteriosa banda de lladres havia robat. Però, tot i que havien salvat quatre dracs, l'Anton els havia dit que era una missió massa arriscada i que no podia continuar posant-los en perill. Però ells no pensaven abandonar! No permetrien que els lladres se sortissin amb la seva!

Quan en Calet va arribar, va veure que l'Arc estava ensellant el seu drac, el Fletxa. En Quasi i la Maig parlaven amb ell.

—On vas? —li va preguntar en Calet.

—Tenim una cursa —va contestar l'Arc.

—Però, que no havíem de parlar del nostre pla? —va preguntar en Calet, clarament molest.

—Acabarem de seguida: ja ho veuràs —va dir l'Arc, i es va enfil·lar a la muntura.

Sense donar-li temps per protestar, l'Arc va donar un copet de talons als costats del seu drac, que va alçar el vol.

En Calet va veure els altres nois que participarien a la cursa. L'Abel Crombi, un dels millors esportistes de l'escola i el més popular entre les noies, ja estava escalfant en l'aire amb el seu drac imponent. També va reconèixer uns quants dels companys del seu antic equip de croades. En Calet ja no hi pertanyia perquè, en comptes d'anar als entrenaments, havia de dedicar-se a ensinistrar el Mondragó perquè deixés d'esvalotar els altres dracs a l'escola.

Una noia va aixecar una bandera.

—Preparats? —va preguntar als par-

participants. Tots van portar els seus dracs volant fins darrere d'una línia imaginària de sortida—. Llestos? JA!

En Calet hauria preferit parlar amb els seus amics de què farien, però una competició de vol a l'escola era una cosa massa emocionant per deixar-se-la perdre. La plataforma de pedra era plena de nois, i des de les finestres del castell treien el cap més alumnes per animar els companys.

Tan bon punt es va donar el senyal, dracs i genets van sortir disparats. Al capdavant anava l'Abel, seguit de ben a prop per l'Arc. Havien de fer una volta completa a l'escola.

—Vinga, Arc! —va cridar la Maig.

—Au, que tu pots! —el va animar en Calet.

En Quasi estava inusualment callat. Semblava preocupat per alguna cosa i no parava gaire atenció a la competició.